

[Grethe Fenger Møller]

Svend Auken syntes, at statsministerens indlæg var en mat omgang – det var vist beskrivelsen – så synes jeg faktisk, at statsministeren gav en meget fyldig og grundig gennemgang af alle de initiativer, der er taget, og vi ved jo, at det tager tid, før de virker.

Hr. Svend Auken sagde, at det, der var brug for, var et langt og et sejt træk. Det kan jeg være enig i, men jeg synes netop, at statsministerens besvarelse var udtryk for, at alle de initiativer, der er taget, er et langt, sejt træk.

Jeg synes også, at betalingsbalanceunderskuddet og den voksende udlandsgæld er nogle af de største økonomiske problemer, vi har i dag, men det er jo ikke nye problemer, det er ikke noget, som er opstået under firkløverregeringen, og den fornemmelse kunne man næsten få, når man hører oppositionens kritik. Det er jo desværre sådan, at de årlige betalingsbalanceunderskud, som har akkumuleret sig til den store udlandsgæld, har vi kendt siden 1960. Betalingsbalanceunderskuddet og udlandsgælden kan kun varigt nedbringes, hvis erhvervslivet og eksportsektoren får tilstrækkeligt gode vilkår, kombineret med en moderat udvikling i såvel den offentlige som den private sektor.

I den forbindelse synes jeg, det er meget beskæmmende at høre den kritik, som oppositionen kommer med af regeringen, for på intet tidspunkt har Socialdemokratiet og SF fremlagt initiativer, der kan løse betalingsbalanceproblemet. Tværtimod må jeg sige, at de to partier – alternativet til den nuværende regering – brillerer med en lang række udgiftskrævende forslag og reformer. Bare de forslag, som Socialdemokratiet har fremsat i indeværende folketingssamling, løber op i en udgiftsstigning på ca. 13 mia. kr., og SF har fremsat en lignende mængde forslag i forbindelse med finanslovsbehandlingen i december. Begge partier, S og SF, har været hårdnakkede modstandere af de stramninger af det private forbrug, som regeringen har gennemført.

Og hvad siger S og SF så? Ja, de siger, at de ønsker en social genopretning, og den vil de finansiere gennem nye arbejdsgiverafgifter, nye omkostninger for virksomhedernes produktion. Jamen, hr. Svend Auken, hvorfra skal så den forbedrede konkurrenceevne komme? Det må vi da kunne få et svar på enten af hr. Svend Auken eller af hr. Gert

Petersen. For mig at se er det nemlig umuligt at forklare, hvordan SFs og Socialdemokratiets økonomiske politik skulle kunne bidrage til en forbedring af handelsbalancen på de 25–30 mia. kr., som er nødvendig, hvis vi skal fjerne betalingsbalanceunderskuddet.

Så siger hr. Svend Auken, at regeringen ikke har nogen tanker om fremtiden. Det har Socialdemokratiet til gengæld! Socialdemokratiet offentliggjorde sidste lørdag et nyt økonomisk program, som ud over de allerede fremsatte forslag indebærer offentlige udgiftsstigninger på 8 mia. kr. og indtægter gennem belastning af virksomhedernes omkostninger. Det er tanker for fremtiden, men det er da ikke forslag, som løser problemerne vedrørende konkurrenceevnen eller vores udenrigsgæld.

Det virker, som om Socialdemokratiet har meldt pas og fuldstændig har deponeret sin politiske handlefrihed hos SF, og det er måske også tilfældet, for hvordan kan man tro, at store offentlige udgiftsstigninger, tvangs-ØD osv. kan nedbringe underskuddet på betalingsbalancen?

Det siger sig selv, at hvis vi skal af med betalingsbalanceunderskuddet og udlandsgælden, er det en sej proces, det erkender vi, men vi har nået meget, siden den borgerlige regering tiltrådte i 1982. Vi har fået nedbragt arbejdsløsheden, vi har fået fjernet det statsfinansielle underskud, og vi har fået mindsket inflationen, men så har vi problemet med betalingsbalancen, og her må vi nok indrømme, at der er sket noget, som vi ikke havde regnet med i 1982-83.

For det første har opsvinget både i investeringer, produktion og beskæftigelse været betydelig kraftigere, end regeringen forventede, og det har betydet en kraftig merimport, som har skadet betalingsbalancen, i hvert fald på kort sigt.

For det andet var der heller ikke nogen, der havde regnet med, at vi ville få et så kraftigt opsving i adfærd fra opsparing til forbrug, som vi har set det siden 1983-84.

Men bag regeringens økonomiske politik ligger der en filosofi om, at vi må producere os ud af betalingsbalanceproblemet. Og hvorfor nu det? Fordi vi ønsker både at få fjernet underskuddet på betalingsbalancen og samtidig at få nedbragt arbejdsløsheden.

Virksomhedernes konkurrenceevne er løbende blevet forbedret gennem den generelle